

[Hans Nielsen.]

lader den og den Smedemester. Nej, jeg tror, det er ganske haabløst at ville fortolke denne Lov saaledes, at den skulde virke lige for alle.

Vi har i Udvalgets Betænkning anført, at dette Lovforslag er grundlovsstridigt, men naar den højttærede Formand lader det debattere, maa det vel være Bevis for, at det ikke officielt opfattes som grundlovsstridigt. Naar jeg har fremdraget dette Spørgsmaal, er det ogsaa først og fremmest, fordi det er en af Venstres mest betydelige Mænd, der har rejst dette Spørgsmaal, nemlig Redaktør Jordan ved „Aalborg Amtstidende“. Redaktør Jordan bragte den 24. Oktober en Artikel, hvori han fuldstændig sønderlemmede og sønderrev hele Lovforslaget som noget rent Miskmask, og jeg maa sige, at der blandt de Bemærkninger, som Redaktør Jordan gjorde vedrørende Forslaget, er mange, som jeg finder ganske forstandige, og jeg maa ogsaa indrømme, at det Grundlag, han har opstillet for en Behandling af dette Spørgsmaal, er langt, langt fornuftigere end det, der foreligger her. Redaktør Jordan hævder altsaa, at dette Forslag er grundlovsstridigt, nemlig stridende mod Grundlovens § 85. Jeg vil gerne med Formandens Tilladelse oplæse nogle Linier af „Aalborg Amtstidende“ om dette Spørgsmaal. Der staar:

„Naar de faglige Organisationer traf Aftaler, der tog Sigte paa at begrænse det enkelte Medlems Arbejdsmiljø og truede den frie Konkurrence, behøvede Medlemmerne ikke at respektere deres egne Vedtagelser. De havde ingen Retskraft. Det var allerede farligt paa denne Maade at blande sig ind i frie Borgeres frivillige og gensidige Aftaler, og man maatte da ogsaa straks fra den almindelige Regel undtage alle kollektive Aftaler, der sorterende under den faste Voldgiftsret.“

Dermed, siger han, kommer man ud paa dette usikre og ubestemte, hvor man overlader alting til Domstolene, og det bliver Domstolene, der skal skønne over Utilbørlighederne, idet Lovforslaget ikke anviser, hvad der er utilbørligt — ja, nu hedder det noget andet, men det forandrer i og for sig ikke Indholdet af det. Og saa siger han endelig:

„Grundlovens § 85 giver Borgerne Ret til at danne Foreninger i ethvert lovligt Øjemed, og ingen Forening kan opheves ved en Regeringsforanstaltning. Men den Vej, man hidtil har været inde paa, fører vistnok til en Konflikt med Foreningsfriheden. Thi til Forenings-

friheden hører naturligvis ogsaa, at Medlemmerne maa have Lov at binde sig selv, med hvilke som helst Baand og Bestemmelser de ønsker, naar vel at mærke disse Bestemmelser ikke rammer udenforstaaende Medborgere. I det Øjeblik man gennemfører en Lov, der siger, at en Forenings Bestemmelser ikke har Retskraft overfor Medlemmerne i visse Tilfælde, er Foreningen og dens Frihed ikke mange sure Sild værd.“

Det er meget rigtigt; naar denne Lov bliver praktiseret til det yderste, er man i Virkeligheden derigennem kommet Organisationerne saa meget til Livs, at man kan sige, at deres Frihed ikke er mange sure Sild værd. Det er det ærede Medlem Hr. Pinstrups Hovedredaktør, som giver Lovforslaget denne voldsomme Salut i „Aalborg Amtstidende“, men det synes ikke at gøre Indtryk paa det ærede Medlem; der er vel i det hele taget ikke længer noget, der gør Indtryk paa det ærede Medlem.

I den nye tyske Republikks Forfatnings § 159 hedder det, at Foreningsfrihed til Værn og Fremme for Arbejdsmiljø og økonomiske Betingelser er garanteret for enhver og for alle Erhverv, alle Aftaler og Forholdsregler, som søger at begrænse eller hindre denne Frihed, er retsstridige. Naar man tænker tilbage paa det, jeg omtalte i Begyndelsen af min Tale, ser man, hvor langt det tyske Folk er kommet i Frihed fra 1869 til nu i 1929. Alle disse gamle konservative Tvangs- og Straffebestemmelser og hele denne Aand, som herskede den Gang, ikke alene i Tyskland, men i store Dele af Europa, hvor man gjorde sit til at slaa det nyfødte Socialdemokrati ned og hindre Arbejdernes aandelige og kulturelle Udvikling, og nu, da Republikken i selve sin Grundlov garanterer Foreningsfrihed til Værn og Fremme af de økonomiske Betingelser. Der er ingen Tvivl om, at der her tænkes paa Fagforeningerne og Arbejdernes faglige Organisationer.

Her maa jeg et Øjeblik appellere til det høje Tings nationale Sindelag og spørge, om man alligevel vil finde det rigtig klogt, at man her i Danmark vedtager en Lov som den foreliggende paa samme Tid, som man i den tyske Republik har saa frie og forstaaende Bestemmelser overfor Arbejderklassen som dem, der findes i § 159. Er det klogt nu, da Tyskland har afsluttet Køllerpolitikken, at begynde her i Danmark at indføre saa store Straffe, Tugthus og Forfølgelse overfor Arbejderne og Smaafolk her i Landet? Tror man ikke, at i den Del af Landet, som vi vandt tilbage efter Ver-